

Oscar Wilde

PRIVIGHETOAREA ȘI TRANDAFIRUL

PRINȚUL FERICIT ȘI ALTE POVESTIRI

Ediție integrală

Traducere de
Gabi Duma

Postfață de
Valeria Filimon

București, 2022

Privighetoarea și trandafirul

– Spunea că va dansa cu mine dacă îi aduc trandafiri roșii, rosti tânărul Student, dar în toată grădina mea nu se află niciun trandafir roșu.

Privighetoarea, care își avea cuibul într-un Stejar, îl auzi și începu să-l privească printre frunze, teribil de uimită.

– Nu este niciun trandafir roșu în toată grădina mea! se văită băiatul și ochii lui frumoși se umplură de lacrimi. Vai, de ce lucruri mărunte îi este sortit fericirii să atârne! Am citit tot ceea ce au scris gânditorii lumii, cunosc toate tainele filosofiei și, cu toate acestea, pentru că nu am un trandafir roșu viața mea se năruie.

– În fine, iată un îndrăgostit adevărat, glăsui Privighetoarea. Noapte de noapte am cântat despre dorurile lui, cu toate că nu-l cunoșteam; noapte de noapte le-am mărturisit stelelor povestea lui, iar acum îl și văd. Părul lui este precum floarea de iacint, iar buzele-i sunt roșii ca trandafirul după care oftează, dar patima i-a ofilit obrazul asemeni fildeşului palid, și mâhnirea și-a pus stigmatul pe fruntea lui.

– Prințul dă mâine seară un bal, murmură tânărul Student, și Iubita mea va fi printre invitați. Dacă îi aduc un trandafir roșu, va dansa cu mine până la ivirea zorilor. Dacă îi aduc un trandafir roșu, o voi ține în brațe, și ea o să-și spri-

– Dă-mi un trandafir roșu! îi strigă ea, și-ți voi cânta cel mai duios cântec al meu.

Însă Tufa își clătină capul.

– Trandafirii mei sunt roșii, răspunse ea. La fel de roșii precum piciorușele turturelelor, și mai roșii decât imensele evantaie de coral care se leagănă, se leagănă mereu în adâncul oceanului. Dar iarna aspră mi-a înghețat sângele în vene, și gerul mi-a ucis bobocii, iar viscolul mi-a frânt ramurile, așa că anul acesta nu voi avea deloc flori.

– Un trandafir roșu e tot ceea ce vreau! strigă Privighetoarea. Doar un trandafir roșu! Chiar nu există nicio cale ca să-l pot avea?

– Ar fi o cale, răspunse Tufa de trandafir. Dar este atât de cumplită, încât nu îndrăznesc să ți-o spun.

– Spune-mi-o! Spune-mi-o! stăruie Privighetoarea. Nu-mi este frică de nimic.

– Dacă dorești un trandafir roșu, trebuie să-l făurești din cântec la lumina Lunii, și să-l colorezi cu sângele inimii tale. Trebuie să-mi cânți cu pieptul tău înfipt într-un spin. Cât este noaptea de lungă trebuie să-mi cânți, iar spinul trebuie să-ți străpungă inima, și sângele vieții tale se va scurge în venele mele, și va deveni sângele meu.

– Moartea este un preț scump de plătit pentru un trandafir roșu! strigă Privighetoarea. Și Viața îi este dragă oricărei vietăți. Este așa de plăcut să stai în crângul înverzit și să privești Soarele în caleașca lui de aur, și Luna în caleașca ei de mărgăritar. Ce dulce-i parfumul gherghinelor, și cel al clopoțelilor albaștri ce stau ascunși în vale, și al ciulinilor care înfloresc pe colină. Cu toate astea, Iubirea e mai prețioasă decât Viața, și ce contează o inimă de pasăre pe lângă o inimă de om?